

נהג שעושה תאונה כאן הוא רוצח

שתי בנות דודות, עדיין לא בנות 20, יוצאות לבלות בשבת. כשהן עומדות עם רכבן ברמזור אדום, מתנגש בהן בעוצמה נהג שיכור. התוצאה בלתי נתפסת: מדלן שמאילוביכהן, בת 17, נהרגה. שלי בקר, בת 19, נפצעה באורח קשה ועדיין סיעודית. כעת יוצאות משפחותיהן לקרב משפטי במטרה להחמיר את עונשו של הנהג הפוגע, שבינתיים שוחרר למעצר בית עד התחדשות הדיונים. "שופטים לא מסתכלים לכיוון של נפגעי עבירות תנועה. צריך שזה יקרה להם כדי שהם יכתבו נכון את החוקים?"

אתי אברמוב | צילום: ריאן פרויס

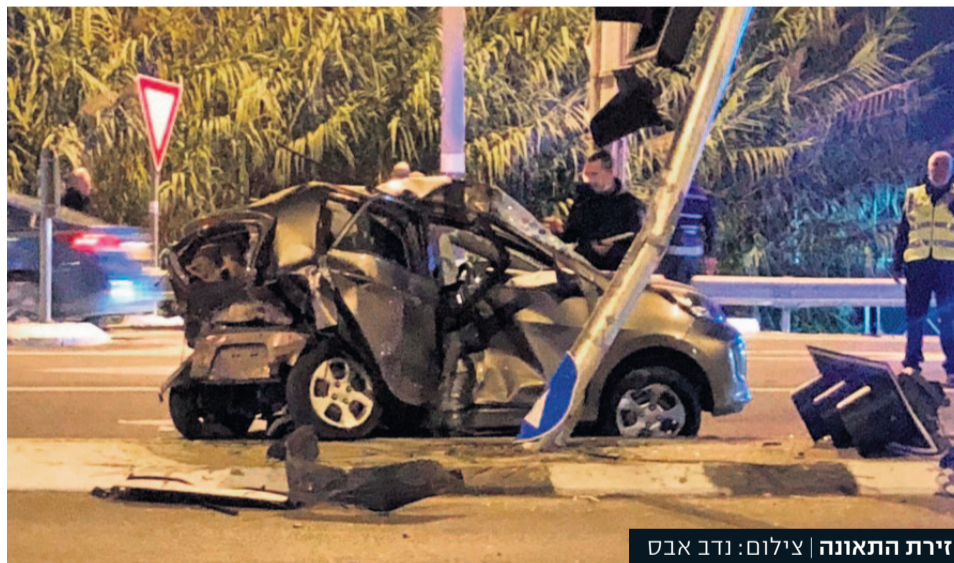

הרי שמדלן, שנהגה בעת התאונה, הוציאה רישיון רק לפני חצי שנה, ולדברי אמה – בשבוע של התאונה בדיוק סיימה את חובת הליווי הלילי. "למרות זאת, לא נתתי לה להסתובב מאוחר, בגלל המפגרים שיש בכבישים. מי חשב שדבר כזה יכול לקרות בחמש בערב, כשאפילו שבת לא יצאה?" מכיוון שהוריה של שלי לקחו את המכונית המשפחתית, נידבה קריין לבנות את המכונית שלה, קיה פיקנטו כסופה. "היא עשתה משהו יפה בשיעור, באיפור", נזכרת קריין. "בסביבות שלוש וחצי אמרה לי: 'אמא, אני הולכת לשלי. אפשר לקחת את האוטו שלנו?' ענית: 'בטח, רק בלי עצבים', כי היא הייתה מתעצבנת שעושים שטויות בכביש. נגיד כשמישהו חתך אותה או נסע לא לפי החוקים, היא לקחה את זה קשה. הייתי אומרת לה: 'תהיי רגועה, את לא יכולה לחנך את כולם'. לפני שהיא יצאה, ביקשה שאסדר לה את הארון. כל הערב הייתי עצבנית, חסרת מנוחה. רק כששיחזרתי הבנתי שבזמן שסירדתי, קרתה התאונה".

"אני לא זוכרת את היום הזה", אומרת שלי על השעות שקרמו לתאונה. "אני רק יודעת שאהבנו להסתובב עם המכונית, להקשיב למוזיקה, לדבר. כנראה גם באותו היום סתם רצינו לעשות סיבוב במשמר השבעה, לראות מרחוק את הבית של עומר אדם".

בסביבות שש וחצי בערב, בעקבות דיווחים בחדשות על תאונה עם שתי נפגעות, החליטו ההורים להתקשר לבנות. קריין: "בדרך כלל אני לא מתקשרת למי שנוהג, או אמרתי: 'טוב, אני אתקשר לשלי'. והיא לא עונה, ואצלנו אין דבר כזה שלא עונים. ואז אחותי מתקשרת לשלי, וגם לה היא לא ענתה. אמרתי: אני אקח סיכון ואתקשר למדלן, וגם היא לא ענתה".

סמיון: "ברגע שהן לא ענו, היה ברור לנו

זירת התאונה | צילום: נדב אבס

ששופטים לא מסתכלים לכיוון שלנו, נפגעי עבירות התנועה. מה להגיד להם? שצריך שזה יקרה לכם, כדי שתכתבו נכון את החוקים?" "מדלן ושלי נכנסות לסטטיסטיקה", מתערב גם ראיין, בן זוגה של שלי, שנוכח בראיון, "אבל אם לא יקרה משהו משמעותי בתחום החקיקה, עוד מעט הן יישכחו. התאונה שלהן קיבלה עמוד ראשי ליום, ואחר כך כולם שוכחים. חייבים להעלות את המודעות".

מי חיה, מי מתה

מלבד היותן בנות דודות, שלי ומדלן היו חברות קרובות, שגרו מרחק הליכה זו מזו. בעוד ששלי, הבוגרת יותר ביניהן, הוציאה רישיון כבר מזמן,

הסיפור המקומם הזה התרחש לפני חודש וחצי אבל הוא כבר קרה בעבר, ולא פעם אחת. והגרוע מכל: הוא יתרחש שוב, כנראה לא רק בשל רשלנות אנושית, אלא

גם בשל היעדר ענישה מתאימה. הפעם, באמצע דצמבר האחרון, נפל הפור על שתי צעירות מרחובות, שלי בקר ומדלן שמאילוביכהן. הראשונה בת 19, אלופת קליעה בירי, שעמדה להתגייס למשטרה הצבאית. השנייה, בת דורתה שצעירה ממנה בשנה ושלושה חודשים, ציירת מחוננת שאהבה לתעד מפורסם מים על פי צילומים, וחלמה להיות בעצמה שחקנית כשתגדל. באותה שבת גורלית, 12 בדצמבר, הן עמדו ברמזור אדום במכוניתן בצומת בית דגן, מרחק מטרים ספורים מהמטה הארצי של משטרת התנועה, כשחייל בן 21, ניר פלקר, נהג על פי החשד בגילופין, עם אלכוהול בדמו ברמה של פי 26 מהמותר, ודהר אל תוך רכבן בעוצמה. הוא, שהתנגש בהן חזיתית ונפתחו לו כריות האוויר, נפגע קל. שלי, שישבה בכיסא כרית הנהגת, הועפה עם המכונית על עמוד ולכן כרית האוויר שלה נפתחה. למדלן, הנהגת, שיחקה המול הרבה פחות. היא הוטחה קדימה בעוצמה אל כרית אוויר שתגן עליה, פונתה במצב אנוש אל בית החולים, ושם נפטרה כעבור יממה. בת דורתה, שלי, שרדה, והיום היא מקבלת את פנינו בבית המשפחה כשהיא על כיסא גלגלים, עדיין סיעודית, סובלת מזעזוע מוח ומפגיעות אורתופדיות קשות, כולל שבר באגן והרבה ברזלים ופלטינות ברגליים.

עכשיו, כשהם עדיין מנסים לעכל את האובדן המשפחתי של מדלן ואת ההתמודדות החדשה

מדלן שמאילוב-כהן ז"ל (מימין) ושלי בקר

המקרים של שניאור חשין ז"ל ולאחרונה אילון שלו אמסלם ז"ל. משפחות שמאילוב-כהן ובקר מקוות שהחמרת הענישה היא אכן סוג של מגמה שתמשך גם בעניינן. הן שכרו את שירותיהם של עורכי הדין אביתר קציר וגיורא אבן צור, שייצגו בין השאר את משפחתו של חשין ז"ל ומייצגים כיום את משפחותיהם של צמד רוכבי האופניים תומר וינשטיין ויניב לוגסי ז"ל.

"מעבר לתביעות הפיצויים האזרחיות שאנו מתכוונים להגיש", אומר עו"ד קציר, "אנו מתכוונים לעקוב אחרי ההליך הפלילי שמתנהל נגד הנהג הפוגע במטרה להבטיח שמגמת החמרה המסתמנת בענישה בעבירות הקטל בכבישים תתקבע לכדי הנורמה המחייבת. תפיסתית, התנהגות כה חמורה הגורמת לנזק כה טרגי אינה יכולה להישאר ללא עונש מרתיע".

ועד שזה יקרה המציאות בבתי המשפחות בקר ושמאילוב-כהן עגומה. סמיון, נגד בקבע, אשתו נטלי, שהייתה מוכרת בחנות נעליים ויצאה לחל"ת, האחות יסמין ואף הסבתא, כולם סובכים סביב סדר יומה של הבת שלי, שאינה יכולה אפילו לקום לבד מהמיטה, ואינה זוכה לשיקום מספק, בשל החשש שדווקא בבית החולים תירבק בקורונה. המשמעות היא שפציעותיה החמורות אינן מטופלות וכמובן אין מה לדבר על טיפול נפשי ורגשי.

בבית משפחת שמאילוב-כהן המציאות קשה אף יותר. האם קרין, קוסמטיקאית במקצועה, אינה עובדת בגלל הקורונה. וגם האב, נהג משאית, ללא עבודה. בינתיים מי שמלווה את קרין הוא בנה הגדול, שגם הוא, מן הסתם, סובל ממותה הטרגי של אחותו היחידה. בצד לה פתח האם קבוצת ווטסאפ שבה משתפים החברים ובני המשפחה סרטונים ותמונות. "פגשתי את ההורים של הנהג בבית המשפט ואמרתי להם: גם אני גידלתי ילדה, אבל איך זה שלכם גדלה מפלצת?!", אומרת קרין. "אני דורשת שהוא יישב 17 שנה, כמו הגיל של מדלן, על כל שנה שהיא הייתה חיה, שהוא יישב בכלא".

עו"ד יאיר מושיב, המייצג את הנהג הפוגע, מסר בתגובה: "מרשי ביקש להבהיר עד כמה תוצאותיה הנוראיות של התאונה קשות וכואבות לו. לצד סבלן של המשפחות, הוא גם כן מצוי בטראומה מן המקרה וגם הוא ייאלץ לחיות לנצח עם הטרגדיה הבלתי נתפסת הזו. לעניין המצב המשפטי, יודגש כי מרשי שוחרר ממעצרו היות שלא הייתה עילה להמשך מעצרו מאחורי סורג ובריח. התיק מצוי עדיין בחקירת המשטרה ולא ניתן להתייחס לראיות שכלב זה. עם זאת, החוק יצר מדרג בכל העבירות שבסופן אדם איבד את חייו. במסגרת מדרג זה, ישנן עבירות המחייבות מודעות נפשית או תכנון בעוד שיש כאלו שאירעו בשוגג וללא כל כוונה, כמו בעניין הכואב שלנו. מרשי סובל מהתמכרות לאלכוהול זה מספר שנים בשל עניינים אישיים שהביאו אותו למצב זה בחייו, וכיום הוא מתמודד גם עם טיפול בעצמו וגם עם נשיאת התוצאות המועזות איתו לנצח".

"ברגע שהן לא ענו, היה ברור לנו שהייתה תאונה". מימין: קרין, אמה של מדלן ז"ל, שלי בקר וסמיון אביה בזירת התאונה

עו"ד גיורא אבן צור

עו"ד אביתר קציר

יום יבוא ואני אוכל להתמודד עם הווטסאפים, אבל לא כרגע".

לגדל מפלצת

המקרה של שלי ומדלן אינו ייחודי. קדמו לו בישראל לפחות שני מקרים מתוקשרים. הראשון התרחש בשנת 2006, אז דהר עורך הדין הבכיר דורי קלגסבלד בג'פ שלו בדרך נמיה, נכנס במכונית שעמדה ברמזור והרג את נוסעיה – מאמנת הכושר יבגניה וקסלר בת ה-23 ובנה ארתור בן השש. הוא נידון למאסר בן 13 חודשים ושוחרר אחרי שמונה בלבד. מקרה נוסף קרה רק לפני שנה, כשטארק כורד, נהג בן 19 ממזרח ירושלים, התנגש במכוניתה של משפחת רימל שעמדה ברמזור אדום. האם ציפי בת ה-34 והבת נועם רחל בת השלושה שבועות, נהרגו. הבן איתי יצא בפגיעה קשה ואילו האב בקלה יותר. בינואר האחרון הוגש נגד כורד כתב אישום על מגוון עבירות, בהן המתה בקלות דעת, ומשפטו עדיין מתנהל. מנגד, בשנים האחרונות ייתכן שמסתמנת מגמה שונה כשבהדרגה הופכים פרטי האישור מים והענישה לפחות מקילים. זכורים במיוחד

בעמוד השררה, או נבהלתי, כי חשבתי על שיקום, לא על מוות. שאלתי: איזה חלק של עמוד השררה? והוא ענה: 'בצוואר'. ושוב, בראש שלי אני מנסה לחשוב: איך היא תחיה עם זה? והרופא ממשיך: 'היה לה מוות קליני, דום לב'".

ארבעה ימים הייתה שלי בקר מחוסרת הכרה במחלקת טיפול נמרץ. "אמרנו לנו: 'דברו איתה, תשמיעו לה מוזיקה'. ביום רביעי היא חזרה", מספר סמיון. זה היה הרגע לבשר לשלי את הגרוע מכל: שבת דודתה האהובה לא שררה. "באה אליי רופאה", היא נזכרת ומתחילה לבכות, "ואמרה לי שמדלן לא שררה. ענית לה: 'חכי עם זה, אני לא יכולה לשמוע את זה כרגע, לא מצליחה לעכל'. הייתי עוצמת עיניים, ונזכרת בכל הרגעים שלנו יחד. הכי אני מתג' עגעת לצחוק שלה, לדבר איתה. בנייד הורדתי את המספר שלה מהמועדפים, ושלחתי את כל ההתכתבויות בינינו בווטסאפ לארכיון. אולי

שהייתה תאונה. כשפתחתי אינטרנט, זיהיתי את הרכב של קרין מרוסק, עם הכיתוב: 'שתי בנות 25 מעורבות בתאונה קשה. אחת נהרגה והשנייה פצועה קשה'. ישר הבנתי שזה הן".

סמיון מספר שהתקשר למשטרה, אך כנהוג במקרים כאלו, סירבו למסור לו פרטים. "בסוף", הוא אומר, "חבר בדק לי, אמר: 'זה הרכב של קרין. מי הבת שלך?'. הוא שאל: 'הנוסעת', ענית לו". מה מרגישים במצב כזה? בכל זאת, מדובר בבתך, אבל גם באחייניתך.

"מה אני יכול להרגיש בתור אבא? שהלוואי שבתי תהיה הפצועה. אין פה רגש אחר. התקשרתי לתל השומה, וכשהגעתי אמרו לי לעשות זיהוי. והדבר הראשון שעלה לי בראש זה שהיא מתה. אחרת, למה לזהות? או ענו לי: לא, היא בחדר הלב, אבל אננימית. אתה צריך לזהות. ראיתי אותה מחוברת לצינורות, ארבעה רופאים מעליה והכל מסביב מצפצף. הייתה לה פגיעת ראש קשה עם דימום תוך-מוחי, דימום בטחול, שריטה בכליה, שישה שבועה שברים באגן. זה מצב קשה ולא יציב. רק כששיחררו אותה מטיפול נמרץ לאורתופדיה, הרופאה אמרה לנו: 'כשהביאו אותה, אישון אחד היה מורחב, וחשבנו שלא נצליח להציל אותה, אבל היא חזקה ואת רוב העבודה היא עשתה, ולא אנחנו'".

אצל קרין ובעלה הרצל, המצב היה עדין יותר. "כשהגענו לאספ הרופא, מספרת קרין, "אמרנו לנו: 'היא בסייטי'. שאלנו: 'איך היא מרגישה? היא בהכרה? היא בוכה?'. לא ענו לנו, וגם לא נתנו להתקרב אליה יותר מדי, אבל היא הייתה מטורפת, אז לא דאגתי. לא ידענו שהמצב כזה קשה, למרות שמהתחלה רמזו שזה לא הולך לשום מקום. הרופא לא ידע איך להגיד לנו, וקיבלנו את המידע לאט ובוהרות. הוא התחיל עם 'שבר

שלי: "הייתי עוצמת עיניים, ונזכרת בכל הרגעים שלי ושל מדלן יחד. בנייד הורדתי את המספר שלה מהמועדפים, ושלחתי את כל ההתכתבויות בינינו בווטסאפ לארכיון. אולי יום יבוא ואני אוכל להתמודד עם הווטסאפים, אבל לא כרגע"